

М О Т И В И към Присъда № 57/09.05.2023 година, постановена по НОХД № 182/2023г. по описа на РС-Елхово:

Наказателното от общ характер производство е образувано въз основа на внесен от РП-Ямбол обвинителен акт ведно с БП № 43/2023г. по описа на ГПУ-Елхово, с който подсъдимият **Д. К. /D.Q./, гражданин на Афганистан**, е обвинен в извършване на престъпление **по чл.279, ал.1 от НК**, за това, че на 27.03.2023г. в района на гранична пирамида № 232, находяща се в землището на с.Голям Дервент, общ.Елхово, обл.Ямбол, влязъл през границата на страната от Република Турция в Република България, без разрешение на надлежните органи на властта.

Съдът е дал ход на делото при условията и по реда на задочното производство - в отсъствието на подсъдимия, редовно призован, но с участието на служебния му защитник, назначен от фазата на БП – адв.С. М. от АК-гр.Ямбол, като е приел, че са налице предвидените в закона предпоставки за разглеждане на делото по този ред.

В съдебно заседание участващият по делото прокурор Я. Д. при РП-Ямбол, поддържа повдигнатото против подсъдимия Д. К. обвинение в извършване на престъпление по чл.279 ал.1 от НК, като намира същото за доказано по категоричен начин както от обективна, така и от субективна страна. Предвид на това представителят на обвинението моли съда да признае подсъдимият Д. К. за виновен по повдигнатото му обвинение и му наложи при условията на чл.54 от НК минимално предвидените в престъпния състав на чл.279 ал.1 от НК кумулативни наказания, а именно – три месеца лишаване от свобода, което на основание чл.66 ал.1 от НК бъде отложено от изтърпяване за срок от 3 години и глоба в размер на 100 лева.

Назначеният в хода на бързото производство служебен защитник на подсъдимия Д. К., адв.М. в хода на устните прения не оспорва авторството на деянието и намира обвинението за доказано по несъмнен начин въз основа на събраните доказателства. Пледира при индивидуализиране на наказанието спрямо подсъдимия да се вземе предвид чистото му съдебно минало, неговата млада възраст и обясненията, които дава на ДП. Поради тези си съображения адв.М. счита, че наказанието на подс.Д. К. следва да бъде определено при условията на чл.54 от НК, като поддържа искането на прокурора за налагане на наказание от три месеца лишаване от свобода, чието изтърпяване на основание чл.66, ал.1 от НК да бъде отложено за срок от три години, както и глоба в минимален размер.

Съдът след като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, и като съобрази процесуалната им годност, приема за установени от **фактическа страна** следните факти, а именно:

Подсъдимият Д. К. е роден на *****г. в гр.Нангархар, Афганистан и е гражданин на тази страна. Съгласно обясненията му, дадени в хода на БП в качеството му на обвиняемо лице, приобщени по реда на чл.279 ал.2 вр.с ал.1, т.2 от НПК, същият на неустановена дата е напуснал родината си по произход – Афганистан поради овладяване на властта в родната му страна от ислямското фундаменталистко военизирано движение „Талибани“ и влошаване на икономическата и обществена обстановка, като е влязъл нелегално в Република Турция. Установил се в гр.Истанбул, като намерението му било от там да се придвижи до държава в Западна Европа, където желаел да си намери работа и да заживее. Тъй като не притежавал необходимите документи и надлежно разрешение да влезе на територията на страна от Европейския съюз, подсъдимият се свързал с каналджия, който му обещал срещу заплащане да го преведе нелегално през границата на Република Турция в Република България, а от там да бъде преведен в Сърбия. Каналджията осигурил транспорт и на 26.03.2023г. около 21.00 часа подсъдимият Д. К. заедно с други непознати за него двадесет и четири лица, и с двама водачи, също граждани на Афганистан, потеглили от гр.Истанбул с микробус без седалки и със затъмнени прозорци, към границата между Република Турция и Република България. След около 4-5 часа автомобилът спрял до гориста

местност, навяща се в близост до турско-българската граница. Там подсъдимият и спътниците му излезли и тръгнали пеша през гората в посока към границата, водени от двамата водачи.

Около 11.00 часа на 27.03.2023г. подсъдимият и спътниците му достигнали до възпрепятстващото съоръжение, построено на границата между двете държави. Изчакали да притъмнее и около 21.00 часа на 27.03.2023г. водачите подпрели съгваема стълба, която носели със себе си, на възпрепятстващото съоръжение, откъм територията на Република Турция. Подсъдимият Д. К. се покатерил по стълбата и се прехвърлил през възпрепятстващото съоръжение, като по този начин на 27.03.2023 г. влязъл през границата на страната от Република Турция в Република България в района на 232-ра гранична пирамида, намираща се в землището на с. Голям Дервент, общ. Елхово, обл. Ямбол. По същия начин съоръжението е било преодоляно и от останалите от групата и от двамата водачи.

След това подсъдимият Д. К. и останалите 24 негови спътници продължили пеша към вътрешността на страната, водени от двамата водачи – афганистанци, към предварително избрано място. Придвижвали се вечер, а през деня почивали и се криели в гористи местности. Сутринта на 31.03.2023 г. достигнали до посочено им от водачите място, намиращо се близо до асфалтов път. Там изчакали пристигането на черен бус марка „Мерцедес“, с рег. № Р 8109 КС. Подс. К. и спътниците му се качили в буса, а водачите им се върнали обратно. Бусът потеглил и след известно време влязъл в гр.Ямбол, откъм с. Чарган. На входа на града, на бул. „Крайречен“, автомобилът се повредил и шофьорът му спрял на пътя, пред автомивка „Дучев груп“. Шофьорът казал на подсъдимия и спътниците му на английски език да чакат в буса, след което напуснал мястото.

Спреният на пътя бус привлякъл вниманието на минаващ гражданин, който около 07.30 часа на 31.03.2023г. подал сигнал за него на свидетеля К. Й. М., полицейски служител на РУ-Ямбол, изпълняващ по това време патрулна дейност. Свидетелят М. и колегите му Венелин Георгиев и Атанас Иванов посетили мястото и установили буса, седящия в него подс.Д. К. и спътниците му. Полицейските служители уведомили колегите си от ГПУ-Елхово.

На място пристигнал свидетелят К.а Х. М. - Командир на отделение в 04 Група за охрана на държавната граница, заедно с колегите си Ц.Ц. и Д.Д.. Те задържали подсъдимия и спътниците му и ги отвели в ГПУ-Елхово.

В хода на извършените оперативно-издирвателни мероприятия се установило, че бруното на възпрепятстващото съоръжение в района на 232 гранична пирамида, навяща се в землището на с.Голям Дервент, общ.Елхово, е провиснало, както и са били открити следи от множество лица, с посока на движение от ЕСС към вътрешността на страната, които фактически съвпадат с направлението на движение на подсъдимия Д. К. и останалите лица от групата.

Тъй като при задържането у подсъдимия не е бил намерен национален документ за самоличност, самоличността му е била снета от разследващия орган, по негови данни. Лицето се идентифицирало с имената: - Д. К. /D.Q./, роден на *****г., в гр.Нангархар , Афганистан, гражданин на Афганистан. Тази самоличност подсъдимият е заявил чрез преводача, пред разследващия орган, при привличането и разпита му като обвиняем в хода на БП. Така установената във фазата на БП самоличност се възприе и от съда в хода на съдебното производство, предвид липсата на представен и в хода на съдебното следствие документ за самоличност на подсъдимия.

От приложената в материалите по БП справка за съдимост, с рег.№ 230404005000157965 от 04.04.2023г., издадена от БС при Районен съд-Елхово, след направена справка в ЦБС при Министерство на правосъдието, се установи, че подсъдимия

Д. К. не е осъждан.

От представеното по делото от страна на участващия по делото прокурор при РП-Ямбол писмо с рег.№105450-2689 от 20.04.2023г. на Дирекция „Миграция“ при МВР, се установи, че подсъдимият Д. К. след като на 20.04.2023г. е бил изведен от СДВНЧ-Любимец, е бил предаден на РПЦ-Военна рампа, гр.София при ДАБ - МС.

Горната фактическа обстановка се възприе от настоящия съдебен състав въз основа на събраните гласни доказателства – от обясненията на подсъдимия, приобщени чрез прочитането им по реда на чл.279 ал.2 предл.ІІ-ро вр. с ал.1 т.2 от НПК, с които същият изрично е заявил, че се признава за виновен по предявеното му обвинение, от показанията на свидетелите К. Й. М. /ст. полицаи в РУ-МВР-Ямбол/ и К. Х. М. /командир на отделение в 04 ГОДГ в ГПУ-Елхово към РД“ГП“гр.Елхово/, дадени в хода на съдебното следствие и от писмените доказателства, приложени по делото и приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им по реда на чл.361 вр.с чл.283 от НПК.

Обясненията на подсъдимия, макар и средство за защита, кореспондират с останалия доказателствен материал, поради което съдът ги възприе за достоверни. Същите съдържат фактически твърдения относно времето и мястото на извършване на деянието, както и такива относно формата на вината и мотивът за осъществяване на инкриминираното престъпление.

Показанията на разпитаните свидетели К. Й. М. и К. Х. М. се кредитират от настоящия съдебен състав като достоверни, логични и последователни. Липсват индиции за предубеността на свидетелите. Показанията на тези свидетели кореспондират с останалия доказателствен материал по делото, в т.ч. и с признанието на самия подсъдим, че е извършил вмененото му престъпно деяние. Възпроизведените от свидетеля М. факти са пряко относими към времето, мястото и механизма на осъществяване на престъпното деяние, а тези изложени от св.М. са пряко относими към мястото, времето и начина на откриване на подсъдимия като установен в черен бус с русенска регистрация марка „Мерцедес Вито“ заедно с още 24-ма чужди граждани, представили се за граждани на Афганистан в началото на гр.Ямбол, на влизане в града от с.Чарган и последвалото задържане на чуждите граждани от служители на ГПУ-Елхово.

Писмените доказателства, приложени по БП № 43/2023г. по описа на ГПУ-Елхово /справка за съдимост на подсъдимия/, както и представеното от ЯРП по делото – писмо рег. №105450-2689 от 20.04.2023г. на Дирекция „Миграция“ при МВР/, се прецениха за редовни от външна страна, а като кореспондиращи с останалите доказателства по делото, се кредитират от съда.

От така приетата за установена фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

От обективна и субективна страна подсъдимият Д. К. /D.Q./, роден на *****г., в гр. Нангархар, Афганистан, **гражданин на Афганистан**, със средно образование, неженен, безработен, с адрес: гр.Нангархар, Афганистан, **неосъждан**, без документи за самоличност, по негови данни /чрез преводач/, с деянието си **е осъществил престъпния състав на чл.279 ал.1 от НК**, тъй като на 27.03.2023г. в района на гранична пирамида № 232, находяща се в землището на с.Голям Дервент, общ.Елхово, обл.Ямбол, влязъл през границата на страната от Република Турция в Република България, без разрешение на надлежните органи на властта.

В случая от обективна страна изпълнителното деяние е осъществено от подсъдимия Д. К. чрез фактически действия по преминаване през държавната ни граница в посока от Република Турция в Република България. Същото е осъществено като на 27.03.2023 г. подсъдимият е влязъл през границата на страната, без да е получил разрешение от надлежните органи на властта, осъществяващи гранично - пропускателен контрол.

Подсъдимият не е имал необходимата виза, удостоверяваща правото му за влизане в страната ни, изискуема както с оглед неговото гражданство, така и с оглед държавата, от която осъществява фактическото преминаване на държавната ни граница – от съседната Република Турция. Или от обективна страна с деянието си подсъдимият е нарушил установения в страната режим и ред за преминаване на държавната ни граница, като деянието е осъществено в първата изпълнителна форма, визирана в чл.279 ал.1 от НК – „без разрешение на надлежните органи на властта“, в хипотезата на „влизане“ в страната. Деянието е довършено, предвид на това, че подсъдимият е успял да премине държавната граница, като е задържан във вътрешността на страната ни, открит заедно с други 24 чужди граждани, в паркиран бус на бул.“Крайречен“ пред автомивка „Дучев груп“ в гр.Ямбол от полицейските органи на РУ- Ямбол при ОД на МВР-Ямбол, след получен сигнал от гражданин.

От субективна страна инкриминираното деяние е извършено виновно, при пряк умисъл, като подсъдимият е съзнавал общественотоопасния характер на извършеното, предвиждал е неговите последици и е целял тяхното настъпване. Въз основа на доказателствата по делото и направеното от подсъдимия признание в обясненията му, дадени в хода на БП в качеството му на обвиняемо лице, включени в доказателствената съвкупност по реда на чл.279 ал.2 предл.ІІ-ро вр. с ал.1 т.2 от НПК, се установи, че Д. К. е предприел пътуването си като е напуснал Р.Турция, където е пребивавал, след като напуснал на неустановена дата родината си по произход - Афганистан поради влошеното от талибаните положение, несигурността и размириците, като намерението му е било да потърси по-добър живот в държава от Западна Европа. С оглед на това поетапно придвижване на подсъдимия и ползването на услугите на „каналджия“, не са налице основанията да се приеме, че Д. К. е влязъл на територията на страната ни, за да търси закрила поради застрашаване на живота или свободата му по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или поради излагане на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, в държавата му по произход – Афганистан. Поради това и съдът в настоящия си състав прие, че действията на подс. Д. К. са били мотивирани по причини от социално-икономически характер, които не попадат в предметния обхват на закрила по ЗУБ и Женевската конвенция от 1951г. Тези поетапни действия на подсъдимия, наваяват на извода, че Д. К. е бил наясно с обстоятелството, че ще премине през турско-българската граница, както и че му липсва изискуемото се разрешение за влизане в Р България като държава-член на ЕС, бил е наясно и с установения пропускателен граничен контрол при преминаване на държавната ни граница. Същият е съзнавал и че ще влезе в страната ни без знанието на граничните власти, следователно в съзнанието му е била формирана представата за противоправния характер на деянието му и за неговите общественотоопасни последици, които е предвиждал, а от волева страна пряко е целял и искал тяхното настъпване, за да реализира целта си – да влезе на територията на Република България, от където да продължи към държава от Западна Европа.

Съдът съобразявайки се с **причините**, мотивирали подсъдимият да напусне на неустановена дата доброволно държавата си по произход – Афганистан, а впоследствие и Р Турция, от където е влязъл нелегално на територията на страната ни, които са **от социално-икономическо естество и го определят като икономически имигрант**, прие, че не са налице основанията за прилагане разпоредбата на чл.279 ал.5 от НК спрямо подсъдимия, тъй като извършеното от него престъпление не попада в приложното поле на този фактически състав. При тази си преценка съдът изходи и от **обстановката в държавата по произход на подсъдимия - Афганистан**, в която макар и да има размирици, въоръжени сблъсъци и несигурност, то липсва безогледно насилие, характеризиращо наличие на всеобхватен въоръжен конфликт, признат от международната общност и то в такава степен, че да е недопустимо повсеместно вътрешно разселване.

Предвид изложеното, съдът призна подсъдимия Д. К. /D.Q./, гражданин на Афганистан, за виновен в извършване на престъпление по чл.279 ал.1 от НК.

Причините и мотивите за извършването на деянието, съдът намери в незачитане от страна на подсъдимия на установения в страната ни правов ред и в частност на законовата уредба, регламентираща реда за преминаване на държавната граница, както и в личните и икономически мотиви, принудили Д. К. да напусне доброволно родината си - Афганистан – трудният социално-икономически живот, вследствие на овладяване на властта от движението на талибаните, размириците в отделни части на страната, ширещата се бедност и безработица, в частност - липсата на работа и доходи.

При определяне на вида и размера на наказанието съобразно изискването на чл.54 от НК, съдът намира, че макар престъплението, извършено от подсъдимия да е против дейността на държавни органи, то в случая извършеното от подс. Д. К. деяние по чл.279 ал.1 от НК не се отличава с по-висока степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпления от същия вид, като се съобрази и с динамиката на този вид престъпления понастоящем в страната ни. Съдът отчете и ниската обществена опасност на подсъдимия, който до настоящия момент не е бил осъждан, имал е добросъвестно процесуално поведение в хода на БП, правейки самопризнания по предявеното му обвинение, с което е съдействал за разкриване на обективната истина по делото. Взеха се предвид и подбудите, мотивирали подсъдимия да извърши вмененото му престъпление, както и механизма на извършването му. Посочените смекчаващи обстоятелства не биха могли обаче да бъдат определени както като многобройни, така и като изключителни, за да се определи наказание при условията на чл.55 от НК. При тези фактически констатации, и при превес на смекчаващите вината обстоятелства, както и с оглед изпълнение на целите на наказанието, съобразно изискването на чл.36 от НК – да се поправи и превъзпита дееца към спазване на законите и добрите нрави, да се въздейства предупредително върху него и му се отнеме възможността да върши други престъпления и да се въздейства възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото, **съдът наложи на подсъдимия Д. К. кумулативно предвидените наказания по чл.279 ал.1 от НК при условията на чл.54 от НК в предвиденият в закона минимум, а именно: - ТРИ МЕСЕЦА лишаване от свобода, както и наказание Глоба в полза на Държавата в размер на 100.00 лева.**

Относно прилагането на разпоредбата на чл.66 ал.1 от НК: Съдът прецени, че са налице предвидените в посочената разпоредба условия за прилагането на този вид /условно/ осъждане спрямо подс. Д. К. за деянието по чл.279 ал.1 от НК, в извършването на което бе признат за виновен. А именно: подсъдимият към датата на извършване на инкриминираното престъпно деяние не е бил осъждан на лишаване от свобода за престъпление от общ характер, наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода за срок от 3 месеца е от вида, за който е допустимо отлагането на изтърпяването му /лишаване от свобода/ и същото е в рамките до три години. Съдът намери, че за поправянето и превъзпитанието на подсъдимия и за постигане целите на наказанието, визирани в разпоредбата на чл.36 от НК, не е необходимо наложеното на Д. К. наказание лишаване от свобода, да бъде изтърпяно ефективно, тъй като личността му не е с висока степен на обществена опасност. Предвид на това, на основание чл.66 ал.1 от НК съдът отложи изпълнението на наложеното на подс. Д. К. наказание лишаване от свобода за срок от 3 месеца, за изпитателен срок от **ТРИ години, считано от датата на влизане на присъдата в сила.**

На основание чл.189, ал.2 от НПК съдът постанови направените по делото разноски за преводач в хода на БП в размер на 15.00 лева да останат за сметка на органа, който ги е направил – РД"ГП" – Елхово.

Воден от гореизложеното, съдът постанови присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

/М. Кирова/